

EXPUNERE DE MOTIVE

În România, procedura declarării falimentului bancar este reglementată de Legea nr.83/1998 privind falimentul băncilor, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.138/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr.83/1998 privind falimentul băncilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.671 din 24 octombrie 2001, aprobată prin Legea nr.597/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.827 din 18 noiembrie 2002, act normativ prin care a fost modificat titlul în *Lege privind procedura falimentului instituțiilor de credit*.

Până la apariția Legii nr.83/1998 privind falimentul băncilor, situațiile de faliment bancar s-au judecat în baza legislației privind reorganizarea și/sau lichidarea societăților comerciale, în speță Legea nr.64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a cărei aplicare s-a dovedit a fi mai puțin eficientă în cazul băncilor.

Necesitatea modificării legislației privind falimentul instituțiilor de credit este determinată de următoarele:

- *armonizarea prevederilor existente cu prevederile Directivei 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit, prin preluarea dispozițiilor privind reorganizarea instituțiilor de credit și a celor referitoare la efectele îndeplinirii formalităților necesare în rezolvarea măsurilor de reorganizare și a procedurilor de lichidare a instituțiilor de credit cu sediul social în România și care au sucursale autorizate în Uniunea Europeană, precum și a instituțiilor de credit cu sediul social în Uniunea Europeană și care au sucursale autorizate în România, adică a prevederilor referitoare la legea aplicabilă și la recunoașterea reciprocă a procedurilor;*

- *inclusiunea în cadrul Ordonanței privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit și a celorlalte instituții de credit, astfel cum acestea sunt precizate în Legea nr.58/1998 privind activitatea bancară, cu modificările și completările ulterioare;*

- *transpunerea în practică a angajamentelor României asumate în cadrul Documentului de informații suplimentare la capitolul nr.3 - Libera circulație a serviciilor – care prevede drept termen de preluare a Directivei 2001/24/CE sfârșitul anului 2003;*

- *armonizarea prevederilor Ordonanței privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit cu cadrul legislativ general, respectiv Legea nr.64/1995.*

Prezentul act normativ conține Titlul I - „Procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit”, Titlul II - „Reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit” și Titlul III - „Dispoziții generale”.

Modificările și îmbunătățirile Legii privind falimentul instituțiilor de credit, în vigoare, încorporate în Titlul I, se referă la:

1. modificarea titlului legii din “Legea privind procedura falimentului instituțiilor de credit” în “Ordonanța privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit”;

2. completarea prevederilor existente cu prevederi referitoare la procedura reorganizării judiciare a instituțiilor de credit atât prin modificarea și completarea articolelor în vigoare, prin stabilirea de noi prevederi, cât și prin trimiterea la Legea nr.64/1995;

3. reformularea situației în care o instituție de credit se află în stare de insolvență, în sensul armonizării cu prevederile Legii nr.64/1995 și ținând cont de specificul activității instituțiilor de credit;

4. extinderea aplicării procedurii reorganizării judiciare și a falimentului la toate instituțiile de credit, persoane juridice române, inclusiv asupra sucursalelor acestora stabilite în străinătate;

5. clarificări cu privire la introducerea la tribunal a cererilor pentru declansarea unei proceduri în situația în care o instituție de credit se afla în stare de insolvență și cu privire la dreptul Bancii Naționale a României, ca autoritate de supraveghere, de a cere direct deschiderea procedurii falimentului în anumite situații prevăzute de lege;

6. preluarea definițiilor din Directiva, modificări și corelări determinate de introducerea procedurii reorganizării judiciare.

Titlul II - „Reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit” are ca obiect introducerea în dreptul român a dispozițiilor Directivei 2001/24/CE care reglementează efectele măsurilor de reorganizare și ale procedurilor de lichidare care afectează instituțiile de credit comunitare și sucursalele lor în statele membre ale Uniunii Europene.

Titlul II este asemănător Legii nr.637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței, care reglementează societățile comerciale, cu excepția instituțiilor de credit și a celor financiare.

În acest scop, se reglementează, prin acest act normativ, efectele îndeplinirii formalităților necesare în rezolvarea măsurilor de reorganizare și a procedurilor de lichidare a instituțiilor de credit persoane juridice române care au sucursale în cel puțin un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și a sucursalelor din România ale instituțiilor de credit din alte state membre ale Uniunii Europene.

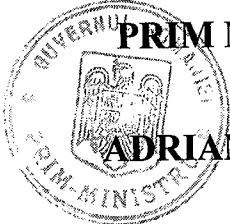
De asemenea, se recunosc în România măsurile de reorganizare și procedurile de lichidare adoptate de alte state membre asupra instituțiilor de credit autorizate de acestea și care au sucursale în România. Aceasta abordare se bazează pe principiile unității și universalității care presupun ca autoritățile administrative sau judiciare din statul membru de origine să aibă competența exclusivă, iar deciziile lor să fie recunoscute și capabile să producă, în toate celelalte state membre, fără nici o formalitate, efectele prevăzute de legea statului membru de origine, cu anumite excepții prevăzute și de prezenta Ordonanță.

În Titlul II se stabilesc prevederi cu privire la: competența și procedurile de informare, aplicarea legii române pe teritoriul statelor membre în cazul procedurilor inițiate de autoritățile române pentru instituțiile de credit cu sediul în România și care au sucursale în alte state membre, respectiv aplicarea pe teritoriul României a legii statelor membre în cazul procedurilor deschise în alte state membre, publicarea hotărârii de adoptare a procedurilor, înregistrarea în registrele publice, desemnarea administratorului sau lichidatorului și competența acestora de a acționa pe teritoriul statelor membre în care se afla sucursalele instituțiilor de credit, onorarea obligațiilor, informarea și drepturile creditorilor de a-și declara creanțele sau de a formula observații în legătură cu acestea, efectele și publicitatea în România privind adoptarea procedurilor de insolvență.

Titlul III - „Dispoziții generale” stabilește dispoziții generale și tranzitorii cu privire la: obligația de informare în cazul deschiderii procedurii pentru instituțiile de credit, cu sucursale în România, având sediul în alt stat decât un stat membru, secretul profesional, raportarea statistică a instituțiilor de credit în faliment, decontarea finală, contractele de compensare bilaterală încheiate de instituțiile de credit aflate în stare de insolvență.

Intrucât Directiva se aplică statelor membre ale Uniunii Europene, se propune ca intrarea în vigoare a prevederilor Titlului II - „Reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței instituțiilor de credit”, cât și a celor cu privire la procedura reorganizării judiciare să fie la data aderării României la Uniunea Europeană.

Față de cele prezentate, a fost elaborat proiectul de Lege alăturat, în vederea aprobării Ordonanței Guvernului privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului instituțiilor de credit, pe care îl supunem Parlamentului spre adoptare, în temeiul art.1 pct.II poz.9 din Legea nr.559/2003 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe.

PRIM MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE